

Cat. 7 # 8 Suriname, Hoop, Visie, Strategie.

Door Pieter Bos

(Met referenties naar het boek "De Volken Geroepen").

IN HET KORT:

God houdt van volken en wil ze verlossen; dat is de Hoop.

God geeft daartoe elk volk een Gemeente, om het volk tot discipel-volk te maken: de Visie.

God geeft in zijn woord, door de kerkgeschiedenis en vooral in deze (eind-) tijd ook Strategie.

DE HOOP.

Onder VOLKEN versta ik zowel STAM (vijf Ameridian stammen, Maronen, Bos-Creolen, Javanen), als VOLK (de culturele groep Surinamers, waarin deze "stammen" op gaan, verdeeld over Suriname en Nederland en elders) als NATIE (de Republiek Suriname). Elk individu behoort op verschillende manieren tot elk van die drie (zie par 1.6).

De wijze waarop volken met elkaar zijn omgegaan, zie alle geschiedenisboeken, zie Zach. 11:4-10, illustreert dat onder Satan, als Overste der Wereld, er voor de volken geen hoop is: van natuurrampen tot hongersnood tot overheersing tot deportatie tot slavernij tot discriminatie tot genocide.

Vanaf de belofte aan Abraham, "...door u zullen alle generaties/volken gezegend worden", vormen de "volken" een rode lijn door de bijbel. Want God had al die tijd een verbond "Lieflijkheid" met alle volken, en wil dat herstellen (par 2.4). Jezus' Grote Opdracht was: alle volken, van onder Satan, te maken tot zijn discipelvolken.

De hoop voor elke stam, elk volk, elke natie, elke stad is dan ook dat God "een keer zal brengen in het lot" van zulk een volk of natie (Jer. 48:47; 49:6; 49:39; Eze. 16:53; 29:14). Daartoe geeft hij aan elk volk en elke stad een Gemeente, met geen ander doel dan dat volk, die stad te leiden naar een verbond met God. Prachtig is de eindtijd-prophetie in Zef..3:8-9:

8 "Mijn vonnis is, volken te vergaderen, koninkrijken te verzamelen, over hen mijn gramschap uit te gieten, heel mijn brandende toorn, want door het vuur van mijn na-ijver zal de ganse aarde verteerd worden. 9 Maar dan zal Ik de volken andere, reine lippen geven, opdat zij allen de naam des HEREN aanroepen; opdat zij Hem dienen met eenparige schouder." Na toorn en tuchtiging om de zonde van de volken komt de genade, de reiniging en het vreedzaam samen leven, 'schouder aan schouder'.

In onze tijd hebben een aantal naties en steden, op regeringsniveau, een verbond gesloten met God.

Getuigenissen van voorspoed beginnen in de wereld door te dringen. De oogst der volken is begonnen, als 'proefpolders' voor het komende vreedrijk.

Het evangelie is politieker en maatschappelijker dan vele christenen denken. Er is christelijke, Bijbelse hoop voor de volken en steden!

DE VISIE.

Daarmee komen we op het tweede belangrijke punt: Deze hoop werd niet gepreekt, omdat de visie op Gemeente en op volk/staat was misvormd.

De eerste drie eeuwen na Christus verbreidde het christelijk geloof zich krachtig en snel over de wereld. In het begin van de vierde eeuw was de invloed van het evangelie, het aantal christenen op belangrijke posten en het maatschappelijke effect van het christelijk geloof dan ook zo sterk dat de Romeinse keizer Constantijn wel een standpunt moest innemen. Hij bekeerde zich tot Jezus (serieus te nemen) ... maar door zijn functie en zijn handelen bracht hij de kerk ook in een situatie van openbaarheid en openbare erkenning, en van afhankelijkheid (de staat beschermt de kerk), waardoor zich een fundamentele wijziging voltrok: van Gemeente als geestelijke maar maatschappij-beïnvloedende beweging, werd zij tot een maatschappelijk instituut, met zichtbaarheid en invloed, en spoedig ook met gebouwen en geld en hiërarchie en macht... De Gemeente was zichzelf niet meer, was niet meer het zoutend zout in de maatschappij, omdat het deel van de maatschappij was geworden.

Die verandering heeft de kerkgeschiedenis daarna beheerst: oneindige kerk-staat discussies, met paus-kroontkeizer en keizer-benoemt-bisschop, met kerk-met-leger en koning-dwingt-tot-geloof-met-zwaard. De kerk was geen Gemeente meer, maar een factor in een machtsspel.

Tenslotte, in de tijd van de Verlichting, werd enerzijds de kerk van het maatschappelijk toneel weggeduwd, en werden anderzijds de christenen kopschuw voor politieke betrokkenheid. De Pinksterbeweging en de Charismatische Beweging uit de vorige eeuw konden zich nauwelijks van deze geschiedenis los maken. Echter, er is in de "kerk"-geschiedenis een paar keer een "beweging" geweest die de oorspronkelijke idee van Gemeente-als-geestelijke-maar-maatschappij-beïnvloedende-beweging gestalte gaf of weer op pikte, met grote maatschappij hervormende kracht:

1 de eerste drie eeuwen van evangelieverkondiging, 1ste –4de eeuw, de goede start;

2 het Keltisch christendom in Ierland van de 4de - 11de eeuw;

3 de Bugomil, beginnend vanuit Hongarije. 9de en 10de eeuw;

4 de Waldenzen in Zuid-Frankrijk in de 11-12de eeuw;

5 De Hussieten/Moraviërs in de 16de - 19de eeuw.

6 De Dopers in de 16de-19de eeuw in Zwitserland-Zuid Duitsland.

Elk van deze bewegingen had grote maatschappelijke invloed.

1 De eerste christenen, veelal welgestelde reizende Joden, begonnen barmhartigheids-werk te doen, vooral tijdens de vele stadsrampen (epidemieën, oorlogen, aardbevingen, branden), zodat na elke ramp het aantal christenen groter was en hun goede naam bevestigd!

2 Het Keltisch Christendom beïnvloedde heel west Europa, met evangelieverkondiging en cultuur.

3 De Bugomil hadden een diepgaande invloed in Midden en Zuid-Europa.

4 De Waldenzen beïnvloedden de latere Hugenoten.

5 De Hussieten/Moraviërs, door Zinsendorf's opwekking, beïnvloedden o.a. Suriname.

6 De Dopersen/Mennonieten/Amish stichtten tal van hechte leefgemeenschappen, tot in Siberië en Zuid-Amerika toe, die tot heden een duidelijk eigen maatschappelijk gezicht tonen.

Elk van deze bewegingen werd tot bloedens toe onderdrukt door de "officiële" kerk. De pausen in de 5de -7de eeuw zuiverden de kerk meedogenloos van alle radicaliteit en bewegings-elementen. Tegen de Bugomil zijn zelfs kruistochten ondernomen. De Dopers werden vervolgd door de Reformatoren!

Elk van deze bewegingen is min of meer verstarde, en deels opgegaan in de orthodoxe of wereldgelijkvormige "kerken".

De visie "de gemeente is er voor haar volk/stad, is er om haar volk/stad voor God te brengen" heeft aldus voortdurend onder grote druk gestaan.

Ø De radicaliteit van Gemeente-als-beweging is bedoeld om proefpolders voor het vrederijk te vestigen, is dus in feite een voortdurende aanval op de status quo van de maatschappij, is naar wereldse maatstaven wereldvreemd en wekt ergernis op, is ook in het vlees niet op te brengen, is zonder het voortdurende werk van Gods Geest bedoeld te verstarren.

De vele (sub-)culturen die zijn ontstaan door de bewegingen 1-6, waarvan de Mennonieten en Amish de bekendste zijn, waren proefpolders voor het vrederijk. Jezus had gezegd: "Mijn koninkrijk is niet van deze wereld"; ze zijn dan ook allemaal vervolgd, m.n. door de kerk die het wereldvreemd vond en zich met het machtsdenken van de wereld had ingelaten.

Het bovenstaande betekent niet dat het "Constantijns christendom", de hoofdstroom van de historische kerk, maatschappelijk geheel zonder vrucht is geweest. In tegendeel. Het "christelijk westen" werd zo voorspoedig en wereldwijd zo toonaangevend... door het christendom! Maar zonder de radicaliteit die bedoeld was. De kerk was te verzoend met de wereld. Bij voorbeeld: ziekenhuizen en scholen en armenzorg waren typisch maatschappelijke bijdragen van het evangelie, maar zijn elk gesecculariseerd tot instituten waar het "God zichtbaar maken" (zie kerntaak 2) uit is en het maatschappelijk aanstootgevende ook.

EN NU SURINAME.

De Nederlanders brachten een "beetje kerk" naar Suriname, die de praktijken van de W.I.C. (dus) goed praatte. De Moravische broeders brachten "Gemeente" naar Suriname, met de radicaliteit en de opoffering die daarbij hoort: ze verkochten zichzelf als slaaf, ze kochten slaven vrij, ze maakten werkgelegenheid voor ex-slaven: ze hadden visie voor persoonlijk heil EN voor maatschappelijke verandering; ze leefden het evangelie. Van de bovengenoemde zes "bewegingen" is er in 6 een klein teken van opwekking, in de VS en in Zwitserland, maar niet zonder vervolging vanuit hun eigen kring!

In 5 is ook verstarren. De EBG verstarde ook, vervolgde zelfs de charismatische vernieuwing van Hoekendijk. Maar God, in zijn genade, gaf een opwekking, beginnend bij de jeugd. Waar buiten Suriname is in 5 nog leven, en opwekking, is de oude gebeds- en zendingsijver nog brandend? Paul D. is net in de VS geweest, en heeft het laatste nieuws.

Van alles wat in onze tijd in de breedte van de kerk beweegt valt op: een leegloop van “de kerk” en een zoeken naar authenticiteit. Het gevaar is dat de opwekking in Suriname daarin mee gaat, gewoon omdat dat in de lucht hangt.

De uitdaging voor Suriname is: niet opwekking noemen wat de kerk opwekking noemt (want die zit te veel in de Constantijnse structuur); ook niet die “opwekking” afkeuren). De Gemeente in Suriname moet het karakter van beweging vasthouden en/of terugvinden, de radicaliteit van de vroege Moraviërs, de offerbereide overgave in maatschappelijke nood, de vastbeslotenheid dat de Gemeente er voor de wereld is, niet voor zichzelf.

Paul Doth vroeg welk land misschien een voorbeeld voor Suriname zou kunnen zijn. Ik vond dat een leuke en uitdagende vraag. Dat heeft bij mij een denklijn in gang gezet. Hier komt mijn antwoord: HET voorbeeld voor de Gemeente in Suriname (en alle Gemeenten is): de Gemeente-als-beweging, zoals boven aangeduid met 1-6, is jullie en ons voorbeeld. En het bijzondere is dat Suriname historisch heel dicht bij dat voorbeeld staat (misschien het meest dichtbij van alle Gemeenten der wereld). Bestudeer die Gemeente, niet om ze te kopiëren maar om de inspiratie. Bestudeer ze, maar niet het “kerkelijke” commentaar er op, want daar doe je de Constantiniaanse oogkleppen mee op.

DE STRATEGIE: DE GEMEENTE MAAKT HAAR VOLK/STAD TOT DISCIPEL VAN JEZUS.

Hieronder volgen drie strategie-onderdelen, drie kerntaken van de Gemeente. Dankzij het gesprek met Paul D. is het volgende weer iets verder ontwikkeld dan aangegeven in de presentatie tijdens en na de Summit. De drie lijnen gaan niet na elkaar van start, maar worden tegelijkertijd bewandeld, tastend hoe de Heer het leidt, oplettend de wolkkolom volgend.

KERNTAAK 1 Gemeente: Tussen God en natie/stad bemiddelen in de verbondssluiting.

Een individu wordt geen discipel door naar de kerk te gaan en het vloeken na te laten; hoogstens is hij dan een nominale christen. Een individu wordt discipel door Jezus aan te nemen, door zich aan Jezus over te geven en zich aan hem toe te wijden, en dan kan hij leren hoe zich te gedragen als discipel. Een discipel van Jezus is een persoon die zich aan Jezus heeft gegeven en hem metterdaad volgt.

Zo ook met een natie/stad: die wordt geen discipel-natie/stad door een christelijk geïnspireerde wetgeving en door subsidie aan of bescherming van een denominatie. Een discipel-volk is een volk of natie (een corporatief persoon) die zich aan Jezus heeft over gegeven en hem metterdaad volgt. (In deze zin is Nederland nooit een christelijke natie geweest!)

Daarom zegt Jezus, als samenvatting van al die gesprekken met de elf discipelen:

Ø “Nu, door het kruis, is MIJ gegeven alle macht in de onzichtbare en zichtbare wereld. Daarom, omdat de volken het nog niet weten en nog zeer onder de –onttroonde- Overste der Wereld lijden, ga naar al die volken, maak ze tot mijn discipel-volken, door ze te dopen (=ze in het verbond te leiden), en hen te leren mijn woorden te onderhouden, mij te volgen”.

De verbondssluiting is dus de kerntaak 1.

Dit komt in feite neer op het voorbereiden van de president en zijn kabinet op een verbonds-sluiting op staatsniveau. Het principe daarvan is dat de regering door de stappen van het zondaarsgebed gaat en die naar waarheid ook maakt. Het verbondsdocument moet dan ook inhouden:

1. belijden van de nationale zonden;
 2. erkennen dat dit nationale leven niets waard is omdat het werd geleefd buiten de bron van (nationaal) leven om en buiten Jezus om;
 3. een beroep doen op het bloed van Jezus, gestort op het kruis, als enige weg tot vergeving en tot een nieuw leven,
 4. in ontvangst nemen (!) van vergeving en van nieuw leven van God door Jezus;
 5. dit nieuw ontvangen leven aan God toewijden (is: verbondstrouw beloven) aan de nieuwe Heer van de natie.
- In geloof mag en moet een natie of stad die dit officieel uitvoert erop vertrouwen dat zij hierdoor een christelijke natie/stad is geworden (en nog veel moet leren).

Ik behandel dat uitvoerig in par 5.1, compleet met voorbeelden en referenties naar website *artikelen*. *Voor de Republiek Fiji heb ik, op verzoek van een hoge ambtenaar, een verbond tussen de natie en God opgesteld; dat kan ik als voorbeeld op sturen.*

Dit lijkt te ver weg en te hoog gegrepen. Dat is het niet.

De Hoop komt weer in zicht, de Visie wordt gezaaid, de Strategie wordt geboren, voor elke land op unieke wijze. De oogst der volken is begonnen.

N.B.: Vermijdt een kerk-staat relatie. Wees als Gemeente niet een instituut “die God op aarde vertegenwoordigt”. Niet een kerk-staat relatie, maar een God-staat relatie moet tot stand komen; president en kabinet moeten zelf bidden tot God en het verbondsdocument zich eigen maken.

Een denominatie die privileges krijgt, een kerkelijke leider die speciale connecties heeft, de kerk die lobbyt om een wet er (niet) door te krijgen, die lopen gevaar in het oude patroon te blijven zitten: de zwakke kerk krijgt iets gedaan bij de sterke staat. Fout.

Zie Elia, zie de Twee Getuigen: op hun eentje, maar in de autoriteit van “God, voor wiens aangezicht ik sta”, zegden ze staat de wacht aan; zie Kerntaak 3.

De Gemeente is niet de traditionele “vertegenwoordiger van God op aarde”, maar, in deze strategie-lijn, slechts zijn autoritatieve stem, om te bemiddelen tussen de levende God en de levende staat. (Zie voor dit onderwerp ook de artikelen 1 en 2 uit de serie “Her-Mythologisering Internationale Politiek?”)

KERNTAAK 2 Gemeente: Gelovigen doordringen de natie/stad met Koninkrijks-waarden.

Natie en stad doordringen met Koninkrijks-waarden. Met andere woorden: in het publieke domein, in het alledaagse leven, “God zichtbaar maken”. Het is een doordringen van de maatschappij met Koninkrijks-waarden, van onderop, ieder op zijn eigen plek en eigen manier, druppel voor druppel. Deze kerntaak heeft twee onderdelen:

2a: “God zichtbaar maken aan de zwakken”: barmhartigheidswerk, zieken genezen, bevrijdingsdienst, doden opwekken (volgens Jezus' nadrukkelijke opdracht, Mattheüs 10:8), prayer-stations, healing rooms, echtscheidingspreventie, daklozen- en verslaafden- en asielzoekershulp, rampenhulp, bescherming van het ongeboren leven, multiculturele kerk zijn, verzoening tussen de volken en rassen, natuurbescherming. Dit betoon van Gods kracht moet, sinds de uitstorting van de Heilige Geest, voortdurend plaats vinden, krachtig en zeer publiek.

In deze opdracht ligt de nadruk op de manifestatie van Gods kracht, niet van goedbedoelde menselijke inzet, maar van Gods bovennatuurlijke kracht. Zie ook de video's Transformation 1 en 2 van de Sentinel groep. Dit onderdeel sluit aan bij waar de Moravische zendelingen mee begonnen in Suriname. Het is mooi om dit verleden te hebben. Het is iets anders om het ook in de omstandigheden van nu en met, desnoods “wereldvreemde”, radicaliteit te doen, in onze tijd.

2b: “God zichtbaar maken door de sterken”: professionals en zakenlieden, leraren en politici, academici en captains of industry, die niet alleen tot hun collega's van God getuigen, maar ook, vooral, in hun beroepsuitoefening inspiratie vragen en ontvangen, zodat ze oplossingen aanbieden die maatschappelijk relevant en zelfs baanbrekend zijn (o.a. ecologische landbouw)!

In het getuigenis van transformatie in de stad Paranaqui, Filippijnen, wordt gemeld dat christelijke ambtenaren vele malen dromen kregen met aanwijzingen hoe te handelen in hun functie: God maakt zichzelf zichtbaar aan de staat/stad. Ik heb in mijn beroepsuitoefening vele malen inspiratie ontvangen, die door niet-christenen met respect werd ontvangen.

Dit is “market place- redemption” (Ed Silvano), in het besef dat de belangrijkste zendingsvelden van onze tijd zijn: het onderwijs, de zakenwereld en de mediawereld! Dit was de “methode” van de Gebr. Kersten in Paramaribo, toen ze een bakkerij startten. Dit was de “methode” van die vele reizende welgestelde Joden en Jodengenoten, die in drie eeuwen tijd het hele Romeinse rijk doorzuurden.

“God zichtbaar maken” omschreef Jezus als “Gij zijt het zout er aarde; het enige zout dat ik heb. Als jullie je zoutheid verliezen, dan dien je nergens voor; dan mag je wat mij betreft gemarginaliseerd worden!” (Naar Matt 5:13). Dit is een duidelijk woord: Jullie moeten met je zoutheid zouten, met je zuurdeeg doorzuren, de maatschappij doordringen; daar zijn jullie voor.

Dit is de infrastructuur voor vruchtbare evangelisatie. Evangelisatie is niet zozeer een aparte activiteit van de kerk, maar een logisch uitvloeisel van de maatschappelijke betrokkenheid van de Gemeenteleden. Dat was de basis voor de vele duurzame woongemeenschappen die de Dopers/Mennonieten stichtten op plekken waar ze naar toe vluchtten, tot in Siberië en Zuid-Amerika toe. (Ze verstarde; dat bewijst niet dat ze fout waren, maar dat het vlees sterk is.)

De wereld is niet (zo) geestelijk. De Gemeente, hoe geestelijk ze ook is, moet, als Gods partner, God zichtbaar maken voor ongeestelijke ogen. Nogmaals, het gaat om de manifestatie van Gods bovennatuurlijke kracht, niet om goed bedoelde menselijke inzet; daar is de wereld trouwens ook best toe staat! Het gaat om Gods bovennatuurlijke kracht, ook in de overgeevende liefde voor het zwakke en vervolgde. Veel kerkewerk is intern gericht, door de zwakke staat van de kerk. Als er visie is voor Gods strategie, zal veel “intern werk, inclusief achterstallig geestelijk onderhoud,” overbodig worden, omdat jonge gelovigen groeien aan de actie waarin ze worden betrokken.

KERNATAK 3 Gemeente: de Gemeente, die geestelijk is, in geestelijke actie.

Na deze twee taken in het zichtbare een taak in het onzichtbare: geestelijke strijd: met name voorbede en profetie.

Elia was op z'n eentje (met 7000 voorbidders in het verborgene, vanwege de vervolging). De Twee Getuigen vormden de "Gemeente op haar kleinst" (met op de achtergrond de "broeders die overwonnen door het bloed van het Lam en het woord van hun getuigenis" -Openb. 11:3-12; 12:11- in de benarde omstandigheden van de eindtijd). Dit zijn beelden van het "heersen met Christus, in gebed", temidden van de vreselijkste vervolging! Een biddende Gemeente, een in gebed volhardende Gemeente, een Gemeente die primair geestelijk functioneert, een Gemeente die in vervolging de Hoop en de Visie en de Strategie niet uit het oog verliest, die kan "heersen met Christus, in gebed" (vervolgd of niet)!

Als de Gemeente bidt in het verborgene, als de Gemeente bidt, niet volgens de verlanglijstjes die goed bedoeld bij ons opkomen, maar wacht hoe ze eigenlijk moet bidden, als de Gemeente bidt en bereid is zelf ingezet te worden voor de verhooring er van, als de Gemeente bidt en niet kan ophouden, zoals de Moravische broeders, dan zal God diep in de maatschappij ingrijpen ten goede, barmhartigheidswerk zegenen en professionele doorbraken geven, en zelfs profeten oprichten die tot de wereldse overheid moeten spreken. Dan zal God een keer brengen in het lot van een volk.

Dat de Gemeente daartoe heilig en één moet zijn spreekt voor zich, als voorwaarde voor wat God daardoor wil doen.

SAMENVATTEND:

Het evangelie is politieker en maatschappelijker dan vele christenen denken. Er is christelijke, Bijbelse hoop voor de volken en steden!

De volken en Gods liefde voor de volken, en zijn verlangen om het verbond met alle volken "Lieflijkheid", dat verbroken was, op te volgen door een nieuw en beter verbond met alle volken, dat is de rode draad van Gods handelen, door de profeten, door Jezus, en, als het goed is, door de Gemeente. Aan Jezus is met dat doel, en op grond van zijn lijden aan het kruis en de opstanding uit de dood, alle macht gegeven: dat alle volken nu Hem zouden volgen als discipel-volk. Dat is de hoofdtaak van de Gemeente.

>>De drie kerntaken van de Gemeente ten opzichte van haar natie/stad:

-- Kerntaak 1 is top down, in het zichtbare, door bemiddeling van de Gemeente: de regering in actie (dat vormt ook een regeringsaanbeveling voor kerntaak 2a en 2b).

-- Kerntaak 2a en 2b is bottom-up, in het zichtbare: de Gemeente en individuele gelovigen in actie, God zichtbaar makend voor ongelovige ogen.

-- Kerntaak 3 is in het hart, in het onzichtbare: de Gemeente in geestelijke actie.

>>Elk deze drie taken, van bovenaf, van onderop en in het hart, zal God inspireren.

De voorbeelden in mijn boek van naties die een verbond met God sluiten (par 5.1), betreffen kleine en onbetekenende naties in de "derde wereld" van Afrika en Oceanië. Stel je voor dat God in de Nieuwe Wereld, in het Caribisch gebied, op zoek is naar "kleine en onbetekenende naties", waar door Moravische broeders is gezaaid, om iets voor zijn vrede rijk te pionieren!